

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 11.

Tredie Session.

11te Møde.

Onsdagen den 22de October.

(Fortf.)

Orsted (fortsat): At Thinget skulde lade sig imponere ved Ministeriets Betænkelligheder, tvivler jeg meget paa. Jeg troer tværtimod, at der er Månge i Forsamlingen, som meget godt vide at sætte sig ind i Sagen og som ville vide at bedømme, hvorvidt disse Betænkelligheder ere af nogen afgjørende Vægt eller ikke, og at man derfor vil kunne tage sin Beslutning, ikke i blind Underkastelse under Ministeriets Mening, men seende tage en saadan Beslutning, naar man overbeviser sig om, at det vil være forgjæves at nedsætte et Udvalg i denne Sag, og derfor afholder sig derfra. Hvad det angaaer, at Ministeriet kan, naar Sagen gaaer til et Udvalg, maaskee der træde frem og være villig til at gaae ind paa visse Lempninger, som det ikke paa Sagens første Trin erklærer sig for, saa maa jeg bemærke, at dersom Forsamlingens Beslutning uagtet de Indvendinger, der maatte reises fra Ministeriets Side, da skulde blive den, at der skal nedsættes et Udvalg, saa vilde Ministeriet have saameget større Motiv til at være betænkt paa de Lempelser, der fra dets Side kunde indrømmes for, at Sagen kan nyde Fremme; saa har man en langt bestemtere og alvorligere af Thinget udtalt Mening om, at Forslaget fortjener at nyde Fremme, end man har, naar man paa nærværende Trin, hvor Sagen aldeles ikke i sine Hovedgrundsetninger er forhandlet, bestemmer sig for at nedsætte et Udvalg.

Krabbe: Mig forekommer det dog, at de ærede Landstingsmænd, der have talt mod Nedsættelsen af et Udvalg, fornemmelig dertil have ladet sig motivere af den ærede tilstedeværende Ministers Uttringer. Men i saa Fald

forekommer det mig ogsaa, at de have lagt altfor megen Vægt paa disse Uttringer. Det er vistnok meget muligt, at der er Vanffeligheder og Hindringer i Veien for, at Sagen kan gaae igjennem; men disse Vanffeligheder og Betænkelligheder kunne jo muligens høves, naar Sagen i alle dens Enkeltheder bliver nøiere undersøgt, og dette kan da efter min Formening kun skee ved et Udvalg. Det er ogsaa, forekommer det mig, en Modsigelse, ikke at ville nedsætte et Udvalg i saa vigtig en Sag som denne, da Landstinget i alle, selv de ubetydeligste Sager, nedsætter Udvalg (Hør! Ja!). Jeg stemmer altsaa ogsaa for, at et Udvalg nedsættes.

Cultusministeren: Jeg har blot begjært Ordet for at yttre, at det er meget langt fra mine eller Ministeriets Tanker i det Hele at have den allermindste Indskyldelse paa denne Sags Behandlingsform. Hvad der er yttret af mig, blev, som ogsaa af det ærede Things Medlemmer vil erindres, fremkaldt ved Uttringer af en æret Landstingsmand (Stampe), uden hvilke jeg maaskee slet ikke havde sagt et eneste Ord idag. Men da der var begjært Oplysninger om Ministeriets Mening, troede jeg at skulde Thinget at sige, hvorledes Ministeriet stod til hele Sagen, at det har store Betænkelligheder ved Tanken om en Lov, der skulde fremgaae af dette Udkast, hvori naturligtvis Principet og Formen for Principets Udførelse hænger nøie sammen.

Kirck: Det er blot i Anledning af nogle Uttringer, der ere fremkomne, at jeg skal tillade mig at tage Ordet. Hvis Ministrene først faae Ordet, naar Sagen gaaer ligeover til første Behandling, vil det senere være vanffeligere for dem at forandre det Princip, som de da udtale; derimod ville de i et Udvalg ved Samtaler med Udvalgets Medlemmer snarere kunne komme til en Forening, hvilket slet ikke